

BÉCSI POSTA

A BORNEMISZA PÉTER TÁRSASÁG KULTURÁLIS ÉRTESÍTŐJE
Új sorozat, XII. évfolyam, 3. (90.) szám

Bécs, 2017 március

MMag. Juhász Réka

KERESZTFA – ÉLETFA Nagypéntek és Húsvét üzenetei

Különleges ez a fa. Törzse, ágai és levelei helyén embereket látunk. Termetes és sok sok évet megélt, idős fának tűnik. Sokat tudna mesélni nekünk: koronáját alkotó emberi arcokról, akik szembenéztek a fájdalommal, akiknek kezei kinyújtva, segítség után keresve, tenyerük nyitva, mint az ószövetségi imádkozónak, aki nyitott tenyerét az ég felé fordítva fohászcodik.

A fa törzsét egy férfi teste alkotja. Kezei kinyújtva, teste egy kereszt alakját vette fel. Lábain sebek. A megfeszített Jézus Ő. Sötét, szenvedéssel teli szemei a távolba néznek: a Menny felé. Kinyújtott kezei feltűnően nagyok. A szenvedés jeleit hordozzák. Mégis van bennük valami hívogató, valami erőt és biztonságot sugárzó.

M. Sigmunda May Nővér fametszete a Siessen-i kolostorból

.....
 A legtöbb emberi arc Jézus felé néz. Szemeik félelemmel telten, segítség után kiáltanak. Jézusban a Megváltót, a Szabadítót keresik. Némely arcok a távolba tekintetnek – talán a Menny felé vagy a jövőt kutatva?

A nyitott, segítség után kiáltó kezek sokasága mintha azt kérné: Segíts! Ments meg! Adj valamit!

De Ő ott a középben nem tud mást adni nekik, csak önmagát. De ez MINDEN. Közöttük áll. Mint szenvedő a szenvedők között, és így lesz közülük való. Nem valahonnan fentről jön középük, hanem egészen mélyről. Az emberi szenvedés mélységéből. Ezért belőle erő árad, amely felfog és hordoz minden más szenvedőt.

A fájdalmas nagypénteki történet csodálatos lelkipáter mélységeket érint: azt hirdeti, hogy életünk keresztjét, szenvedését és mindazt amellyel Istennek, embertársainknak, a másoknak, a ránk bízott világnak tartozunk le lehet tenni Isten elé. Nem szabad és nem kell életünk keresztjének súlya alatt összeroppanunk, mert van segítség. Ez Húsvét és Nagypéntek erre az életre vonatkozó üzenete.

De nem szabad megfeledkeznünk húsvét egy további üzenetéről, a feltámadás reménységéről, amely arra biztat bennünket, hogy van élet a halál után. Arra, hogy az emberi élet a halállal nem tűnik csakúgy el a semmibe, hanem Istennél folytatódik. Az Istenben bízó emberek régi és mély meggyőződése ez. A feltámadás reménysége tehát túlmutat a halál megsemmisítő tényén: „Ha csak ebben az életben reménykedünk a Krisztusban – írja Pál apostol – minden embernél nyomorultabbak vagyunk. Ámde Krisztus feltámadott a halottak közül, zsengejük lett azoknak, akik elaludtak.” (1Kor.15, 19-20)

Egy csodálatos kép: ugyanaz a fa, amelyből kereszt készült – újra életet adó fává tud válni. Erről szól nagypéntek és húsvét ünnepe: a keresztre feszített Jézus mindazok Megváltója lesz, akik maguk is keresztet hordoznak. Ezáltal a szenvedéssel megpróbált élet, Krisztus erejére támaszkodva mégis képes újat hozni, mint a forrás mellé ültetett fa, amely mindent megkap, amire az élethez szüksége van.

Az evangélikus költő, Túrmezei Erzsébet a következőképpen foglalta ezt a csodát pár sorba:

Megújulás és bűnbocsánat!
 Üde sarjat hajt a kiszáradt,
 kopár fa, gyümölcsöző ágat!
 Halál helyén élet terem.

Előttünk jársz! Te vagy az Élet!
 A tegnap is hirdeti fényed,
 de ha mi ma követünk téged,
 csodát virágozik a jelen

(Túrmezei Erzsébet: Csodát virágozik a jelen. Széchenyi Nyomda Kft. Győr. 3.o.)

Nagypéntek vigasztaló és ünnepi üzenete a mi számunkra 2017-ben is tehát az, hogy Isten tudja, látja, ismeri ennek a világnak a mélységeit, a szenvedését, a fájdalmait hiszen mindezt Ő maga is megélte a kereszten, de olyan Isten ő, akinek ígéreteibe, jelenlétébe és erejébe bele lehet és újra és újra bele is kell kapaszkodnunk.

Szerzőnk a Bécsi Magyar Evangélikus Gyülekezet lelkésze

Minden olvasónknak, rendezvényeink látogatóinak, kedves barátainknak

KELLEMESES HÚSVÉTI ÜNNEPEKET KÍVÁNUNK!

A Bornemisza Péter Társaság elnöksége

MEGHÍVÓ

a Bornemisza Péter Társaság áprilisi rendezvényére

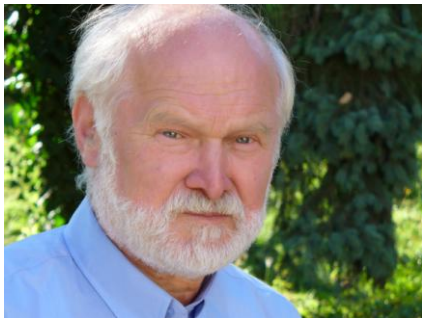
Kovács István

költő, író, műfordító, történész, polonista

"Lengyel honvédek és légionisták a szabadságharcban és az emigrációban"

2017. április 2-án, vasárnap, d.u. 17:30 órakor

A rendezvény helyszíne: Bécs 6., Capistrangasse 2/15

Kovács István 1945-ben született Budapesten. 1968-ban végzett a budapesti Eötvös Loránd Tudományegyetem BTK történelem–lengyel szakán. 1972–1981-ig az MTA Kelet-európai Irodalmak Tanszéki Kutatócsoportjában dolgozott, 1981–1990-ig az ELTE BTK Lengyel Tanszékén tanított. 1990–1994-ig a varsói Magyar Nagykövetség kulturális tanácsosa, 1994–1995-ig, majd 1999–2003-ig krakkói főkonzul. 1995-ben alapítója és 1999-ig vezetője a Pázmány Péter Katolikus Egyetem Bölcsészettudományi Karán létrejött Lengyel Tanszéknek. 2004–2012-ig az MTA Történettudományi Intézetének főmunkatársa.

Költőként 1969-ben az *Elérhetetlen föld* című antológiában, műfordítóként 1972-ben Edward Stachura lengyel író *Szekercelárma* c. regényével mutatkozott be. (Az ő írásain kívül J. Iwaszkiewicz, M. Brandys, M. Wańkiewicz, J. Broszkiewicz, St. Komornicki, J. Wysocki munkái és több száz lengyel vers jelent meg fordításában.) A Herder-díjat kapott Illyés Gyula ösztöndíjasaként az 1970–71-es tanévben a Bécsi Egyetemen tanult.

1992-ben lett a történettudomány kandidátusa. Értekezése *„Mindvégig veletek voltunk...” Lengyelek a magyar szabadságharcban 1848–1849* címmel 1998-ban jelent meg, s egy évvel később lengyelül is kiadták. E monográfiáért megkapta a Lengyel Történészek Társasága és a krakkói Jagelló Egyetem Történeti Tanszéke által alapított Felczak–Wereszycki-díjat, amellyel mindig az év legjobbnak ítélt közép-európai munkáját jutalmazzák. A *Csoda a Visztulánál és a Balti-tengernél. A XX. századi lengyel történelem sorfordulói* (2006, 2012) című kötetét 2010-ben csehül, 2016-ban lengyelül is kiadták. További kötetei: *A lengyel légió lexikona, 1848–1849* (2007) (Ennek jelentősen bővített változata *Honvédek, Hírszerzők, légionisták. A szabadságharc lengyel résztvevőinek életrajzi lexikona 1848–1849* címmel 2015-ben jelent meg, s egy évvel később a krakkói Lengyel Tudományos Akadémia lengyelül is megjelentette); *A barátság anatómiája, Első könyv* (2007); *Második könyv* (2009); *„Egy a lengyel a magyarral.” A szabadságharc ismeretlen lengyel hősei.* (2008, 2013) – (2010-ben kiadták lengyelül is). *József Bem – az örök remények hőse* című monográfiája először lengyelül jelent meg 2002-ben, bővített változatát a Magyar Napló Kiadó jelentette meg 2014-ben. *„Érdek és szeretet”. Lengyel visszaemlékezések a szabadságharcra 1848–1849* című memoár-gyűjteménye 2016-ban jelent meg.

Eddig öt verseskötete jelent meg, a legutóbbi 2007-ben *Az idő torkában* címmel. *A gyermekkor tündökléte* című lengyelül és bolgárul is kiadott regényéből *Budakeszi srácok* címmel 2006-ban játékfilm készült.

A lengyel légió lexikona, 1848–1849. Az 1848–1849. évi magyar forradalom és szabadságharc lengyel résztvevőinek életrajzai című munkáját a Magyar Tudományos Akadémia Elnöksége Akadémiai Díjjal jutalmazta (2008).

1984-ben József Attila-díjat, 2011-ben Magyarország Babérkoszorúja-díjat kapott. Munkájának elismeréseként öt lengyel város, közöttük Krakkó és Gorlice választotta díszpolgárává. 1999-ben megkapta a Polonia Restituta – Lengyelország Újjászületésének Tiszti Keresztjét, 2009-ben a Lengyel Köztársaság Érdemrendjének Lovagkeresztjét. 2011-ben a Lengyel Köztársaság külügyminisztere a „Bene Merito” Diszjellel tüntette ki. 1994-ben a Magyar Köztársasági Érdemrend Tisztikeresztjét, 2012-ben a Magyar Érdemrend Középkeresztjét kapta meg. A Magyar Művészeti Akadémia tagja.

.....

Kovács István

Csöndben és mosolyogva...

A hatvan évvel ezelőtti október 23.-a a magyar nép történelmi mosolyának napja. A tüntetésekről készült dokumentumfotók bizonyítják, hogy Budapest soha annyi mosolygó embert nem látott, mint azon a napon: a Bem szobornál, a Március 15. téren, a Margit-hídon, a József körúton, a Műegyetemnél, a Sztálin szobornál. Az utóbbi helyen valóságos népünnepély támadt. Amikor a térdénél lángvágóval elmesztett ércmonumentum lassan megingott, a tömeg kórusszerű biztatásba kezdett: „Tartsd magad, Jóska!” A tirannus az utcakövezetre zuhant, s vele együtt a magyar népet bő évtizede megnyomorító eszme is...

Mit jelentett a berendezkedő kommunista hatalom eszméje és gyakorlata hazánkban?

Egy hazai párttörténész 1989 előtt több kiadást megért munkájában olvasható, hogy 1948 és 1953 között több mint 700.000 politikai minősítésűnek mondható bírósági ítélet született Magyarországon. Ebbe a számba a szovjet tanácsadók közreműködésével megkonstruált, halálos ítélettel végződő koncepciós perek éppúgy beletartoznak, mint a feketevágás vagy az üzemi selejtermék miatt hozott bírósági elmarasztalások. A magát mindenhatónak tartó kommunista diktatúra gimnasztyorkába öltöztette a honvédet, kolhozba pofozta a magyar parasztot, az ázsiai hűbériség jelképévé formálta az ősi államcímert, a történelem szégyenkalodájában tartotta az istenadta népet úgy, hogy gerincét soha többé ne legyen képes kiegyenesíteni, s a világtörténelem legtisztább forradalmi évnapját, a fekete betűssé silányított március 15-ét beleszürkítette az amúgy is sivár, kilátástalan hétköznapokba.

Az október 23-án demonstráló fiatalok az évek óta tartó lelki, tudati, szellemi rabszolgaságból a fényképekkel is dokumentált mosolyukkal szabadultak fel. És a visszaszerzett szabadságért pár óra múlva képesek voltak meghalni. Ahogy az író, Fekete István fogalmazott 1956. október 31-én kelt Bécsbe küldött emlékezetes levelében: „Itt csak halálbamenő tizenégy-húszéves gyerekek voltak, lányok is, akik betelven egy istentelenség szörnyű ürességével, a jelszavak csatornalevesével, a hazugság emészthetetlen maszlagával, nekimentek felborítani a hegyet, megfordítani a történelmet, eszméletlen céltudatossággal élni vagy meghalni. És felborították a hegyet, és megfordították a történelmet, és győzelmesen élve maradtak.”

A magyar nép segítőkészségével, szeretetével az addig soha nem tapasztalt szolidaritás oltalmazó kordonját vonta Budapest köré, amely főleg munkáskerületei révén szinte egy emberként támogatta a felkelőket. A vidéknek köszönhető, hogy élelemben a főváros nem szenvedett hiányt. Mondják, ha egy forradalomban a nép, a társadalom egészének négy-öt százaléka részt vesz, az már óriási arány. 1956 forradalmi eseményeibe a magyar nép tizenöt-tizenhat százaléka kapcsolódott be tevőlegesen. Vagyis az egész ország megmozdult a legkisebb falvaktól a megyei jogú városokig.

A német-zsidó származású, világhírű amerikai politikai filozófus, a totalitárius rendszerek működését kutató, elemző Hannah Arendt szerint a világtörténelem egyetlen igazi forradalma az 1956-os magyar forradalom volt, amelynek résztvevői nem szociális követelésekkel léptek fel, nem a hasukat akarták megtölteni, hanem szabadságigényükkel az egyén és közösség megnyomorított tudatát, lélekállapotát megváltoztatni. Ő mondta azt is, hogy 1956 magyarságának szelleme az emberiség kiolthatatlan fénye. Hannah Arendtnek nemrég avatták fel mellszobrát a XV. kerületben.

„Legyőzöttek is győzhetetlenek...” Ez lehetne az elesett magyar felkelők közös sírfelirata. Felfoghatatlan, hogyan szerveződött meg pár óra alatt Budapesten az ellenállás, miként történt, hogy október 24-én hajnalban – a bevált 1953-as kelet-berlini recept szerint – a magyar főváros megrendszabályozására benyomuló szovjet tankokat, páncélcsoportokat benzinesüvegekkel és puskatűzzel fogadták a Boráros téren. Tudjuk, a harcokban résztvevők maximális létszáma egyazon időben nem haladta meg a kétezer főt, persze a felkelőcsoportok tagjainak egy része naponta változott, így összességében jóval többen ragadtak fegyvert... Hősi ellenállásuk során a szovjet hadsereg több katonát vesztett hatnyolc nap alatt Magyarországon, mint a nyolc évig tartó afganisztáni háború első szakaszában.

Budapest közterei temetőkké váltak. A kiterített hősök halotti leple a csönd lett. A csönd, amely 1956-os szabadságharcunk leverése után elpusztíthatatlan harceszköz maradt. A forradalom kitörésére egy hónappal később, november 23-án emlékezve a Magyar Értelmiség Forradalmi Tanácsa és a Központi Munkástanács felhívására délután 14 órától egy órára elnéptelenedett a hó-latyakos főváros. Seholy teremtett lélek... A kádári hazugságplakátokkal teliragasztott hirdetőoszlopok megszeppentek, akár a Vörös Hadsereg járőrei, akik a baljós némaságban nem tudták kire szegezni fegyverüket. És december 4-én a Hősök terén nemzeti színű és fekete zászlók alatt csöndben vonultak a gyászruhás nők is. Néma tüntetésüket az egyre őrzöngőbb kádári megtorló hatalom csak Krishna Menon indiai ENSZ-nagykövet budapesti jelenléte miatt nem tudta szétlővetni... Két nap múlva sortűzek dördülnek el Budapesten, majd Tatabányán, Salgótarjánban, Egerben... A fegyverropogást mindig kísérteties csönd követte. A csönd nem a felejtés rokon értelmű fogalma. A csönd a leghitelesebb időt álló emlékezés lehet.

Igen, a csönd, amely betöltötte a kivágott Rákosi-címer helyét az október 23-án fölcsapott és kiterült zászlókon. E szétrojtózódó csöndben, ha méltók vagyunk rá, kirajzolódhat a mi arcunk is, s rákerülhet 1956 történelmi tablójára.

Ezért október 23-án mindig csöndben ünnepeljünk és emlékezzünk, barátaim...

De mosolyogva.

.....
Életképek, 1848. december 16.

A „PESTI HÍRLAP” LEENDŐ SZERKESZTŐSÉGÉNEK POLITIKAI HITVALLÁSA

Mielőtt e lapok szerkesztését tisztelt elődeinktől átvennők, jónak látjuk közönségünket és ügyfeleinket az általunk követni szándokolt politika maximáival részletesebben megismertetni. Legelső, legszentebb törekvésünk, melynek minden, bármi elvből támadható, nézeteinket alá fogjuk rendelni: Magyarország territoriális épségének fenntartása. E pontot látjuk legerősebben megtámadva elleneink által, ezt fogjuk legerősebben megvédelmezni.

Mi autochtonokat nem ismerünk Magyarország földén. Históriai múltja e földön nincs másnak, mint a magyar nemzetnek.

Polgári jogegyenlőséget, a szabadság közös élvezetét minden e honban lakó polgárnak kívánunk adatni, de nemzetiségi egyenjogokat nem.

Hazánk földét sem Ausztriába beleolvasztani, sem nemzetiségi plágák szerint eldaraboltatni nem engedjük.

Bőkezűek, szabadelvűek akarunk lenni minden emberiségi jogokban, de önzők a nemzetiségében.

A magyarnak jövője nincs másutt, mint e földön vagy e föld alatt.

Politikánk sarkalatos elve: mindenütt bevágni útját a rémuralkodásnak.

Mi sohasem fogjuk azt mondani: itt az idő, melyben a terrorizmusra van szükség, itt az idő, midőn véráldozatot kell hozni a szabadság istenének, itt az irtóháborúk ideje. Neveltetnie kell a státusnak polgárait, nem irtatni.

Semmi erőszakolt intézmény sem tart tovább, mint az azt szankcionáló kényszer.

Szerintünk az a leggyöngébb kormány, mely a legkeményebb módszereket használja maga fönntartására. Mi a jus extremae necessitatis, a martialis törvények és népitéletek mellett lehetőleg legkevesebbet fogunk agitálni. Uralkodjék a nép szelleme, de nem a nép szenvedélyei.

Különbséget teszünk azonban a háborúviselés és a terrorizmus között. Két ellenség nem két véleménypárt. Egy hadsereg kormányzása több szigorúságot igényel, mint egy polgárzaté. Ezért sokat fogunk elnézni az ágyúpolitikának, mit a guillotine-politikában rosszalnánk.

Elvünk: miszerint minden destrukció után rögtön építeni kell. Most, midőn a nemzetek múltja bomlófélben van, most kell jövőnket megalapítani. Mihelyt valamely intézmény megváltozik, rögtön másikat kell alakítani helyébe.

Félrendszabályokat ne alkalmazzunk sehol, vagy mindent vagy semmit.

Mentől inkább közelítünk nagy küzdelmeink óhajtott célja felé, annál több akadály leend számunkra leküzdeni, annál többször fogunk azon tapasztalásra jöni, hogy a republikának nem csupán a korona van útjában.

És ezen akadályok között lesznek olyanok, melyeket nem lehet karddal kettévágni, mert ott tulajdon vérünk folya, s a magyarnak nem lesz mit elpazarlani e drága kincsből sem a harc előtt, sem a harc után.

Elvünk vigyázattal lenni minden finánciális operációkra, miket kormányunk által alkalmazva látandunk. Mindent fölázdozhatunk szabadságunkért, csak egyet nem s ez a státushitel. Mostani helyzetünkben egyedül ez volt és leend anyagi segédforrásunk. Gondunk lesz rá, hogy ki ne száradjon.

Elvünk: óvatosaknak lenni a hadviselésben. Mi semmi stratégikus tervet előre el nem fogunk mondani. Mi soha azzal nem fogjuk ámítani magunkat és másokat, hogy okvetlen és mindenütt győzni fogunk. Mindenütt ellentállani, igen; a győzelem istentől jó. De semmi balul kiütött expedícióra sem fogjuk azt mondani, hogy itt a végveszedelem. Nem fogunk pereatot kiáltani minden hadvezérre, ki egy csatát elveszt. Biztató, buzdító szót adandunk annak, ki ügyünket védve elhanyagolt; ha pedig áruló volt, ítéljenek fölötte törvényeink, mi hallgatni fogunk róla orcapirulással, s nem fogunk átkot szórni rá, hogy bennünket kikacagjon érte. Mi nem fogunk nevet adni azon bűnöknek, miknek eszméjét nem akarjuk elterjedve látni.

Elvünk: a nép erkölcsi érzeteit szilárdítani.

Igazmondás vagy hallgatás a közügyekben.

Hol eszme uralkodik, ott a hazug szó = hamis pénz, mely elveszi az igazi értékét.

Mi sohasem fogunk oly eszközöket felhasználni, melyek az igaz ügynek szégyenére válnának.

Mi nem fogunk a népfajok ellen lázítani.

Mi nem fogunk a szabadság szent neve alatt erkölcsi korlátatlanságot terjeszteni.

Hanem hirdetendjük azt, ami örökkévaló, ami meg nem szégyenít, ami mindenütt meghozza a győzelmet – az igazságot.

Igazságot köz- és magánügyeinkben, igazságot úr és szegény között, igazságot barátaink és elleneink iránt.

Végre – elvünk egyetértést eszközölni azok között, kik velünk egy vihar által, velünk egy hajóban hanyatnak.

Kerülni fogunk minden kérdést, mely szakadást okozhatna kormányunkban.

S midőn laptársaink irányában meg vagyunk győződve arról, hogy mindenikünk törekvése egy közös szent kútfőből ered s egy közös szent célhoz siet vissza, bárminő nézetkülönbségek támadjanak is közöttünk, azokat válaszfalá, pártkérdéssé fajúlni soha nem engedjük.

Egyébként is bármit fogunk írni, mondani vagy tenni, kívánjuk: miképen azt mindenki láthassa, hogy akitől az származott, az magyar volt, becsületes ember és férfi.

**Pest, december 16-án 1848.
 Jókai Mór, a „Pesti Hírlap” leendő szerkesztője**

Kétszáz esztendeje, 1817. március 2-án született Arany János

Papp Attila Zsolt

Arany János és a foci

Barabás Miklós: Arany János portréja (1848)

közös emlékezete –, ha másfél évszázada Arany János nem fedezi fel (vagy teremti meg?) a párhuzamot a távoli brit tartomány történelme és saját korának hazai állapotai közt? Mit ismerünk ma Walesből, a bárdjain... no meg a focicsapatán kívül? Mégis, ez a mítoszi kód elegendő volt ahhoz, hogy magyarok tömegei szurkoljanak – miután már a sajátjaiknak nem lehetett – Walesnek az Európa-bajnokságon; a média és a világháló hemzsegett a költői utalásoktól a költőiséget néhol hervasztó módon nélkülöző összecsapások értékelésekor. Amikor legyőzték Belgiumot: *Elhúzták a belgák nótáját a walesi bárdok*; amikor Anglia és Észak-Írország is hazakullogott a tornáról, és már csak az ősi *Cymru* képviselte Britanniát: *Felség! valóban koronád legszebb gyémántja Velsz...*

Wales a miénk lett: nem egy távoli, idegen ország, kihalóban lévő furcsa nyelvvel és képtelenül hosszú kelta településnevekkel, hanem az a tartomány, ahol *Edward király, angol király lépked fakó lován és lágyan kél az esti szél Milford-öböl felé*. Az Arany-költemény, amely a legtöbb magyar ember számára ott porosodik az iskolai emlékek porlepte polcain, észrevétlenül – titokban és áttételesen – életre kelt és ismerőssé tette számunkra az ismeretlent: teremtett nekünk szellemi birtokul egy *szép szigetet*, ahol nem ejtik diccselel a zsarnokok nevét és Bale-ék hármat rúgnak a dölyfös Belgiumnak.

Mert számunkra Wales nem egy tartomány, hanem egy költemény. És boldogok a verssé változott hazák, Felség, valóban.

„A történeti visszatekintés épp arról győzhet meg bennünket, hogy a költői szó ereje akkor is érvényesült, és megváltoztatta a nyelvet és a kultúrát, amikor kevesen olvasták. A hatás titkos és áttételes, titokban munkálkodik, ahogy azt az isteni jelenlétről szokták mondani” – ezt szinte kerekén öt esztendeje mondta (történetesen ezeken a hasábokon) Borbély Szilárd. Azelőtt és azóta sem olvastam kifejezőbb és pontosabb megfogalmazását a költészet – a „költői szó” – hatásmechanizmusának. Ez a hatás *titkos* és *áttételes*, nem azonnali és nem függ mennyiségi paraméterektől; elhangzásakor észrevétlenül is maradhat, de bűvópatakszerűen tör a felszínre, amikor az ideje eljő, hogy belülről alakítsa át évszázadokra a nyelvet, a kultúrát – mindazt, amit magunkról és a világról gondolunk és érzünk. Szétárad az időben és átítat mindent, azt is, amiről azt gondolnánk, hogy érintőlegesen sincs köze a poézis által uralt láthatatlan tartományokhoz; bennünk van, rajtunk keresztül beszél – nem mi használjuk, hanem ő használ bennünket. Néha egészen meglepő pillanatokban.

Mit tudnánk Walesről – nem egyéneknél, hanem a magyarság

Gyermekek oldala - Gyermekek oldala - Gyermekek oldala.

Benedek Elek költeményei

Húsvéti ének

Gyermekkoromnak szép emléke,
Köszöntelek, húsvét vasárnap!
Száll a szívemre égi béke
Ünnepén a Feltámadásnak.

Szárnyakat öltve száll a lelkem,
Ujjongva száll, gyors szárnyalással...
Ím, ott vagyok az ősi telken,
S zsebem tele piros tojással!

Gyermek vagyok, ki házról házra
Kántálni jár piros tojásért,
S gyűl a tojás, gyűl egyre-másra,
Ékesen csengő szavalásért.

Látom magam az új ruhában...
Hej, nem afféle bécsi rongy a!
Meg van ez szöve igazában:
Édes jó anyám szötte, fonta!

S a pörge kalap, a bokrétás!
S a rámás csizma, a ropogós!
Ilyen kalapod van-e, hékás?
S hát csizmád ilyen kopogós?

Hej, ha még egyszer, bár csak egyszer
Láthatnám édes jó anyámat,
Amint fejemre új kalapot tesz fel
S megsimogatja új ruhámat!

Hej, ha még egyszer, bár csak egyszer
Kántálhatnék piros tojásért!
Hálát adnék ezért ezerszer,
S feledném mind, ami csapás ért.

Hej, ha még egyszer... Vége, vége...
A napjaim lassan lejárnak...
Gyermekkoromnak szép emléke,
Isten veled, húsvét vasárnap!

Katóka nyuszikája

Húsvéti párbeszéd

- Tapsifüles nyuszimama, kérem,
Tőlem kapott zöldséget a télen,
Ugye bizony, mostan viszonozza?
Kis kosaram szép tojással,
Tulipiros figurással,
Telistele hozza?

- Eltalálta, kis Katókám, szentem,
Jó szívéért jutalmat nyer menten,
Hímes tojás ölébe guruljon,
Locsolóvíz, harmateső,
Illatosan permetező,
Szép fejére hulljon.

Figyelő Figyelő Figyelő Figyelő

ELŐZETES

A **Bornemisza Péter Társaság** következő, májusi rendezvényének meghívottja: **Szilágyi Varga Zoltán** grafikus, többszörösen díjazott rajzfilmművész. Filmvetítéssel és grafikai tárlattal, árusítással egybekötött előadás. 2017. május 7-én, vasárnap, d.u. 17:30-kor. 6. Bécs, Capistrangasse 2/15.

VERS-SOR-BAN 2017

A tavaly létrejött VERS-SOR-BAN második alkalommal jelentkeznek 2017. április 6-án d.u. 16:00 órakor a Collegium Hungaricumban (1020 Bécs, Hollandstr. 4). Várja mindazokat, akik a költészet napját ilyen formában, versek felolvasásával szeretnék megünnepelni.

HÚSVÉTI VÁSÁROK BÉCSBEN

A **Schönbrunni kastély előtti húsvéti vásárt** az egyik legromantikusabb húsvéti vásárként ismerik. A kastély barokk kulisszája előtt 60 kiállító kínál sokféle kulináris élvezet mellett dekoratív húsvéti díszeket és osztrák kézműves munkákat. Miközben a felnőttek a húsvéti vásár dzsesszene kínálatát élvezik, a gyermekek kiválóan szórakoznak a húsvéti marcipánnyúl készítő műhelyben, a húsvéti csokorkötésnél, a húsvéti tojásvadászatnál, valamint a Gyermekmúzeumban. Nyitva 2017. április 1-től 17-ig, naponta 10-19 óráig.

Minden évben az óváros egyik szép, régi terén, a **Freyungon** megrendezett **húsvéti vásáron**, az **Altwiener Ostermarkton** tornyosul Európa legnagyobb tojáshegye. Kerekén 40 000 festett húsvéti tojás gondoskodik itt a húsvéti hangulatról. Ezen kívül számos húsvéti ételkülönlegességet találhatunk itt, a húsvéti kalácstól a húsvéti sült bárányig, valamint kézműipari és virágkötészeti termékeket. A legkisebbeket pedig húsvéti barkácműhely várja. 2017. március 31-től április 17-ig, naponta 10-19.30 óráig.

Az **Am Hof téri kézműipari vásár** is teljes mértékben a húsvéti hagyományok égése alatt áll az itt kiállított művészi díszítésű tojásokkal és virágkölteményekkel. Ezen kívül szemgyönyörködtető iparművészeti termékeket is találhatunk itt. Március 31-től április 17-ig, H-Cs 11-20 óráig, P-V és ünnepnapokon 10-20 óráig

Absender: P.b.b.
Péter Bornemisza Gesellschaft
A-1060 Wien, Capistrangasse 2/15.

www.bornemisza.at

“Wiener Post“
Gefördert aus Mitteln der
Volksgruppenförderung.
Erscheinungsort: Wien
Verlagspostamt: A-1060 Wien

Medieninhaber und Herausgeber: Péter Bornemisza Gesellschaft, A-1060 Wien, Capistrangasse 2/15.

E-Mail: zoltan_ka@yahoo.com Redaktion: Zoltán Kászoni /// Bankverbindung der Gesellschaft: Creditanstalt Bankverein,

A-1011 Wien, Schottengasse 6. BLZ: 11000 Konto Nr. 00207578600 IBAN: AT581100000207578600 SWIFT (BIC): BKAUATWW

Österreichische Post AG Info.Mail Entgelt bezahlt